

mindre Pengesum og derved forberede Seminariernes Ophøvelse, da der efter min For-
mening ikke bestaaer Noget, der paa nogen
Maade med samme Paalidelighed kan træde
istedetfor disse Anstalter. Seg vil derfor me-
get anbefale, at man opretholder Seminarierne,
og ikke gjør et Skridt til deres enten deelvise
eller fuldstændige Nedlæggelse, som man efter
min Betragtning vil gjøre, naar man borttager
det Beløb, jeg med flere andre Medlemmer
har foreslaaet gjenindsat i Finantsloven.

Sfchering: Seg kunde være enig med
den ærede sibste Taler — jeg mener ikke i hans
Forudsætninger, men i hans Slutning — naar
han havde holdt sig til Udvalgets Fleertals
Forflag under Nr. 17 istedetfor til Forslaget
under Nr. 13, thi han vilde derved opnaae
accurat det Samme, og det vilde fyldestgjøre
begge Betragtningmaader. Seg er nemlig ikke
bleven ved at fastholde, at man skal dække Un-
derbalancen ved Seminarierne af bisfes eget
Fond, naaget jeg anseer dette for aldeles rig-
tigt; thi efter hvad der passerede her ved Fi-
nantslovens anden Behandling, troede jeg, at
vi endnu denne Gang maatte finde os i den,
som det forekommer mig eenfaldige, Opfattelse,
at Staten alene skal lave, ikke Lærerne, men
Stoffet til dem. Man maa nemlig lægge
Mærke til, at det maa antages, at vi i Com-
munens Valg og Forslagsret finde Sikkerhed
for, at der ansættes gode Lærere. Det, der
laves saabel i de kongelige som i de private
Seminarier, er Stoffet, det er Lærredet, som
skal skæres ud til Skjorter, men det er ikke
selve Skjorterne. Lærerne blive ikke ansatte af
Staten, men valgte af Kommunen, og jo mere
Frihed denne faaer til i den Retning at fri-
gjøre sig for al Examensbetragtning, desto bedre
Lærere vil man faae, men jo mere man binder
dem til „Høist udmærket beqvem“ eller „Meget
lidet beqvem“, desto ringere Lærere faaer man.
Alt dette „ubeqvem“, „ei beqvem“ og „meget
udmærket beqvem“ siger egentlig slet ikke Andet,
end at en vis Person paa en vis Dag har
været særlig skiftet til at blive beqvem ved en
Examen, medens en anden Mand paa den Dag
har været meget skiftet til at være ubeqvem;
men en Mand kan meget vel, netop paa Grund

af, at han er forstaaelig og selvfølgelig, være
uskiftet til Examen. Man kan gjerne sige, at
den meest udmærkede Mand, som i en vis
fremrykket Alder vilde fremfor alle Andre være
velskiftet til at omgaaes med og undervise Børn,
vil ved en Examen blive ubeqvem. Dersom
jeg f. Ex. for Diebliffet skulde indstille mig til
Seminarieexamen, er jeg overbevist om, at jeg
ligcoverfor de forskjellige Fordringer, der stilles,
vilde blive kaldt „Ubeqvem“ eller maastee „Ei
ubeqvem“, og dog har jeg forsøgt mig meget i
at undervise Børn. Seg har givet megen Un-
dervisning og været saa helbig dermed, at man
endog har tilsendt mig de Børn, som Andre
ikke ret kunde komme ud af det med. Seg for-
søger mig jevnlig i Opdragelseskunsten, og un-
dertiden lykkes det mig, dog desværre ikke altid,
men det kan ligge i Børnenes Modtagelighed
og behøver ikke at være blot subjectivt.

Efter hvad den ærede Formand har sagt, skal
jeg ikke komme ind paa et Gebeet, som efter
min Mening heller ikke foreligger. Her er al-
deles ikke Spørgsmaal om at hævde Semina-
rierne — det er Noget, man prøver paa at
bringe ind, for at forvirre Sagen — thi selv
fra dem, der gaaer hderligst, fra dem, som ville
udtømme Seminariefonden, indtil den ikke er
mere, og dernæst fortsætte Seminarierne, i Fald
de skulde fortsættes, for Statens Regning, fore-
ligger intet Andet end det Spørgsmaal: Er
det bedre at holde et sluttet og simpelt Regn-
skab, hvor alle de Indtægter, som tilflyde Sta-
ten for dens Fornødenheders Skyld, samles i
een Kasse og bestyres samlet, saaledes at alt-
saa Staten til enhver Tid klart veed, hvad den
vil give til et vist Formaal, eller er det bedre
at lade smaa Forvaltninger, separate Fonds,
der maastee, saa at sige, modarbejde sig selv
ved Behandlingen af Fondene, bestaae? Der
skal være en meget dybtliggende Grund for
at holde den Art separate Bestyrelser af smaa
Fonds vedlige; det Rigtigste er, klart og sim-
pelt at indbrage Midlerne, idetmindste hvad
Bestyrelsen angaaer, under en fælles Kasse, og
af den at udrede, hvad der til enhver Tid
maatte anses fornødent. Man prøver med en
besynderlig Kraft paa at fastholde, hvad man
kalder de separate Fonds; de komme frem
engang hvert tredie, fjerde, femte Aar, og man